

Зачепилівська районна державна адміністрація

Відділ освіти

XVI Всеукраїнський конкурс учнівської творчості на тему

«Вітчизна – це не хтось і десь. Я – теж Вітчизна» (І.Світличний)

Номінація «Література»

Я НАРОДИВСЯ ДЛЯ ЖИТТЯ НА ЦІЙ ЗЕМЛІ

Роботу виконала:

Білик Юлія Юріївна, учениця 11 класу

Миколаївської загальноосвітньої школи І-ІІІ

ступенів Зачепилівської районної ради

Харківської області; вихованка гуртка

«Літературне краєзнавство» Зачепилівського

Будинку дитячої та юнацької творчості

Керівник: **Чуб Тамара Миколаївна**, учитель

української мови та літератури

Миколаївської загальноосвітньої школи І-ІІІ

ступенів Зачепилівської районної ради

Харківської області, керівник гуртка

«Літературне краєзнавство»

Я вперше розплющую очі. Я бачу світ! Як багато сонця! Наді мною схиляється молоде жіноче обличчя з великими карими осяйними очима. А потім - ...теплий, ніжний поцілунок... Це ж моя мама! Я це відразу відчув. "Мамо! - кричу щосили своєю "немовлятською" мовою, - я народився!" Вона пригортає мене до себе...

Я все розумію та знаю, бо немовлята - це янголятка Божі. Я все розумів навіть у маминому лоні. Відчував її надію і трепетне чекання моєї появи на світ, відчував безмежну любов. Тому матуся щодня слухала музику (казала, що це корисно для дитяти), багато гуляла у сквері, а ще - кохалася в квітах. Розкішне море квітучого царства оточувало будинок: чорнобривці п'янили подвір'я, а майори палахкотіли веселковими кольорами, а над усім панували мальви, що стрімко злітали тонкостанними стеблами, торкаючись, здавалось, блакиті небесного полотна.

Вечорами я чув голоси батьків і відчував силу їхнього кохання. Знав, що вони мали одружитися і готувалися до весілля. Та не так сталося... З їхніх розмов зрозумів: вони, як і тисячі інших людей, борються за щось величне – «за честь і гідність нашого народу». Так я дізнався, що у світі, в який мав прийти, йде справжнісінька війна: вибухи, стрілянина, крики й стогони людей. Тато й мама, їхні друзі, дідусь і бабуся часто говорили про це, бо ж людині болять не лише своє. Та й хіба можна бути байдужим, коли біда прийшла до рідного українського дому? Так говорили вони, їх переконання передалися і мені. А ще дорослі вірили в перемогу та прекрасне майбутнє, в якому я буду щасливим, а зі мною й вони.

...Одного ранку я почув голос тата і плач мами:

- Наталю, я повернуся... Неодмінно повернуся.

- Славо, чому? Чому ти маєш іти? А як же весілля? А наше дитя?

- Рідна моя, тому ж і йду, щоб дати відсіч зайдам, щоб наш син жив у вільній країні. Знаєш, недавно подумав, що колись він мене запитає: " А що ти робив тоді, 2016?" Маю жити і діяти так, щоб не соромно було відповісти. Жити

по-справжньому, як уперше і востаннє. Бо немає часу для репетицій життя, коли ворог топче українську землю і зазіхає на наше життя, життя нашого дитяти... Я повернуся, і ми будемо щасливі. І весілля буде, обіцяю!

Мама плакала, а бабуся потай перехрестила татка, нечутно промовляючи:
- Господи! Спаси і помилуй, Господи!

Тато поїхав на Донбас, а нам залишалось одне - чекати. Вдома зазвучали незнайомі мені слова: «Іловайськ», «Щастя», «кіборги», «ротація», «блокпост». І класичну музику мама вже не слухала, а глянувши на квіти, починала плакати. Бабуся щодня молилася, дідусь зосереджено господарював і годинами слухав новини з зони АТО, а мама... Мама щодня після роботи поспішала до волонтерського центру. Так я й дізнався, що, на щастя, серед українців - чимало готових збирати продукти для бійців і німецьких, плести маскувальні сітки, ліпити вареники, невтомно і смачно готувати борщі й пиріжки для ніколи не бачених хлопців, здавати кров для поранених і чергувати у шпиталі, до ранку строчити на швейній машинці, шиючи білизну чи теплі балаклави, плести шкарпетки зі старих светрів, збирати кошти, вишивати і малювати з дітьми подарунки для вояків.

Матуся дуже стомлювалася, а я ріс у її лоні і рвався назовні, прагнучи допомагати їй. Тоді вона лагідно гладила свій живіт і шепотіла: " Тихо, тихо, маленький, заспокойся. Тобі ще рано, дочекайся татуса". А коли бабуся сварила її за те, що так завантажує себе, мама говорила:

- Може, і мого Славка наша допомога захистить і врятує. Не можу сидіти вдома, коли він там воює...

... Незабаром до волонтерського центру ми ходили вже вчотирьох, а потім дідусь з бабусею кумів своїх залучили та сусідів, ті - ще когось. Бо - по-справжньому болить, бо - небайдужі. І я, ще не народившись, уже розумів, що людям потрібно так мало і водночас так багато - мир, рідний дім, лад у сім'ї, робота, дружнє спілкування. А щоб це мати - слід допомагати тим, хто оберігає наш сонячний мир, хто захищає Україну від північних заброд. Отак, крапелька до крапельки,

струмочок до струмочка, річечка до річечки зливаються в єдину ріку добра безкорисливості і самопожертва, відданість вищим ідеалам і щоденна непомітна кропітка робота простих українців. Я відчув себе частинкою цього народу, адже «Вітчизна - це не хтось і десь. Я - теж Вітчизна». Тому намагався не заважати мамі, не штовхатися і бути тихим - тихим, особливо коли мама плакала у тривозі...

Коли ж почув не плач, а ридання, зрозумів, що тата не стало... Маму відвезли у лікарню. Рятували нас обох. Ура, я живий! Лише сумно, що ніколи не побачить мене мій тато... Хоча бабуся каже, що з небес він усе бачить і радіє, що я народився здоровим і що мама назве мене його іменем - Славчиком! Гарне ім'я. Я чув вигуки: «Слава героям!» Це салютували моєму татові, а разом і мені. Жаль тільки, що замість весільної сукні мама одягла чорну хустку, яка так не личила їй; що так жалісно плакала бабуся, називаючи мене сиріткою (цікаво, що значить це слово?); що мій дідусь Василь все пив якісь ліки, а замість веселих пісень співали якусь протяжну, тужливу «Пливе кача»... Це те весілля, яке тато обіцяв мамі? Не сподобалося воно мені...

... Відкриваю очі і бачу мамин погляд, спрямований на мене. Він затуманений слізьми. Мамо, мамочко, яка ж ти в мене вродлива, які в тебе довгі коси, теплі руки, як ніжно вони мене обіймають. Не плач, рідна! Я так тебе люблю! Прийде час, і я тобі скажу про це, бо зараз іще не можу і не вмію говорити... Але ти, як і я, все відчуваєш - кожен мій рух, подих, погляд...

Мама часто повторює, що я схожий на тата. Що в мене, як і в нього, сині очі. У неї карі, а татові - як небо. Напевно, він зі своїм небесним поглядом віродився у мені. А ще - густим волоссям, схожим на стиглий пшеничний лан. Мамо, якби я вмів говорити, я сказав би тобі, що не лише зовнішністю хочу бути, як тато. Коли виросту, буду героєм, захищатиму свою Україну, своїх маму, дідуся і бабусю. А ще - свого хрещеного та його сім'ю (він був поруч з татом у тому клятому бою під Дебальцевим). Вітчизна - це не хтось і десь. Я - теж частина мого народу. Коли виросту - стану, мамо, твоєю надійною опорою. Адже я теж Славчик,

Ярослав - так буде записано у моєму свідоцтві про народження. Слава вам обом, татові і тобі, що дали мені життя! Я народився для життя на цій землі. І я буду жити! Недаремно ж загинув мій тато за спокій людей, за мирну країну, за щасливе майбутнє матерів і дітей. Вірю, ні - переконаний, що поки є такі захисники, як мій тато, мені не страшно буде жити. Дякую вам, що ви є, що над моїм містом мирне синє небо, що ввечері на нього викочується місяць кольору яєчного жовтка, а на світанку мій сон тривожать лише пташки та дідусеве кахикання.

Я буду жити в країні, де не лунатимуть вибухи, де не ховатимуть матері синів, а діти не зростатимуть сиротами, де завжди яскраво світитиме сонце, біля хат палахкотитимуть квіти і звучатимуть сміх та музика. Це кажу вам я, Славчик, бо Вітчизна - це не хтось і десь, я - теж Вітчизна.

Мама прикладає мене до своїх грудей. Я п'ю тепле, запашне, неймовірно смачне молоко і вже люблю землю, на якій зустрілися і пізнали кохання мої батьки, для щасливого життя на якій я народився. У мене попереду ще так багато справ: милуватися золоточубими соняшниками і синьоокими волошками, захоплюватися співом птахів і блакиттю неба, відчутти босими ногами шовк лугових трав і ранкову росу споришу на подвір'ї, тягнутися руками до червоного грона калини і до журавлиних ключів у височині. А ще – догнати гребенястого півня, погладити пухнасте кошеня, поміряти на глибину калюжу... І послухати бабусину казку, потримати дідусевого молотка, запитати у мами, чому загинув мій тато, чому дорослі допускають війни, чому я не зможу тепер побувати з татком на рибалці і поговорити з ним про наше, чоловіче?

Та все це буде трохи пізніше, а зараз я відчуваю, як втомився. Заспівай мені, матусю, колискову: я хочу спати і вві сні рости...